

Phần 8

Vy thần thờ thả dọc theo sườn đồi, quang cảnh nơi đây khoáng đạt đẹp lạ lùng. Cô đang mơ màng như đi lạc vào chốn thần tiên để hái đào, hoa nở ngợp cả rừng, đủ sắc hương, một vùng hoa dại, đẹp không ngờ.

Cỏ non mượt mà như thảm lót đường trải dài trông thật đẹp. Dường như có ai đó đã chăm sóc. Vy thềm chắc lưỡi, tấm tắc khen.

Trí Nguyên, anh quả thật tài giỏi, đã vun trồng cho khu rừng bạt ngàn cây lá xanh tốt thế này.

Vy có vẻ thắc mắc, nhưng cô cũng không mấy quan tâm đến, vẫn tiếp tục đi để tìm hiểu, học hỏi về rừng.

Bất chợt Vy chợt reo lên một mình.

- Ô, đẹp quá! Đàn bướm vàng, vờn hút mật hoa trông đẹp quá!

Rồi Vy lại nhanh chân chạy đuổi theo chúng. Đàn bướm dập dờn như trêu chọc người rồi tản mạn bay đi tránh nguy hiểm đang đưa đến.

Vy chớp mắt nhìn theo đàn bướm, bất chợt có tiếng động, Vy vội xoay người lại nhìn. Cô ngạc nhiên vô cùng khi nhận ra một người đàn bà đang đi trên chiếc xe lăn về phía ngôi mộ.

Bản tính thích phiêu lưu tò mò, Vy nhẹ bước đi về phía người đàn bà. Bà ta ngồi đây trầm lặng, ánh mắt buồn xa vắng nhìn về hai ngôi mộ đã phủ rêu cùng hoa dại mọc quanh mồ. Dường như người thân của bà đã vĩnh viễn nằm xuống nơi đồi cao heo hút gió này.

Rồi môi bà lại mấp máy lẩm nhảm điều gì đó Vy không nghe rõ. Lấy ra từ chiếc túi một chai nước trong tinh khiết, bà đổ từng vốc vào tay vẩy vẩy đều lên hai ngôi mộ. Rồi bà lại mấp máy nói nho nhỏ...

Thúy Vy cảm thấy lạ lùng hơn khi đôi tay bà di chuyển chiếc xe lăn rời bánh hướng về con suối nhỏ.

Đôi mắt Vy cau lại ngạc nhiên. Cô hoảng hốt chạy theo khi nhận ra người đàn bà ấy đang cho xe tiến gần mép nước và bà đang cúi người xuống định làm điều gì đó. Vy không chần chừ vội đưa tay giữ chặt chiếc xe lăn lại. Trong ý nghĩ của Vy, lúc này người phụ nữ đang có ý nghĩ tự vẫn.

Nhưng không như ý nghĩ của Vy, người phụ nữ xoay nhìn lại khi biết có người đang đứng sau lưng mình, cản trở hành động của bà.

Bà chợt cất giọng hoảng loạn, đau đớn:

- Các người làm gì vậy? Cho tôi cứu con tôi mà. Lửa cháy lắm, nó đang bị bỏng. Để tôi cứu con tôi...

Vy chưa kịp phản ứng gì trước lời nói hoảng loạn của bà, thì người đàn bà ấy đã cúi xuống con suối cho nước vào đầy chai rồi cất vào túi cẩn thận.

Đến giờ thì Vy đã hiểu rõ việc làm vừa lo của người đàn bà này. Vy cũng hiểu ra đang gặp một người bị chấn động thần kinh. Đưa mắt chăm chăm nhìn vào mặt người đàn bà, cô dò xét, tìm hiểu.

Lúc này, Vy mới có dịp nhận rõ người đàn bà hơn, một con người mảnh mai yếu đuối, mái tóc phủ dài óng mượt.

Một gương mặt thanh tú nếu như không có một mảng da bợt bên mái tóc, chứng tích của một vết bỏng lâu năm.

Người đàn bà dáng dấp xanh xao ấy làm xong công việc của mình, liền tiếp tục trên chiếc xe lăn lạng lẽ trở về bên hai ngôi mộ, không buồn chú ý đến Vy.

Vy cũng lạng lẽ theo sau, dường như Vy đang lo lắng cho bà ấy và một phần cũng do tính tò mò muốn tìm hiểu người ấy là ai.

Vẫn hành động lạ thường, người đàn bà lại vẩy vẩy nước vào từng ngôi mộ và lầm bầm điệp khúc:

- Con đem nước tưới cho mẹ. Con dập tắt lửa, không đốt được mẹ đâu.

Giọng nói của người phụ nữ chột trệu mền hơn khi tưới nước đến ngôi mộ nhỏ:

- Bé Phi! Con đừng sợ. Mẹ ở bên con rồi, lửa không làm bỏng con nữa đâu. Mẹ có nước, mẹ tắm cho con hết nóng nghe. Con ngoan của mẹ. Ba sắp về, mua quà thật nhiều cho bé Phi đó.

Người phụ nữ cười nói như đang có mặt người thân hiện hữu. Rồi bắt chột quay lại trò chuyện với Vy, tự hào kể về đứa con gái của mình.

- Cô ơi! Con gái tội ngoan lắm. Thông minh lại xinh xắn như búp bê vậy.

Thúy Vy nắm tay người đàn bà siết nhẹ:

- Con gái chị xinh đẹp lắm phải không?

Ánh mắt bà nhìn xa xăm buồn vô tận, bà nhẹ nói:

- Vâng. Con gái tôi đẹp lắm. Nó giống ba nó lắm, cô ạ.

Vy tò mò:

- Thế bây giờ con bé ở đâu hở chị? Sao chị lại đi một mình thế này?

Bàn tay người đàn bà bóp nhẹ nhẹ bàn tay Vy, run giọng:

- Nó đi rồi chị ạ. nó ngủ quên cả thức dậy để đi dạo chơi cùng tôi.

Cử chỉ, lời nói của bà không được tỉnh lắm, khi gọi Vy là cô, lúc lại gọi là chị.

Vy như hiểu được phần nào câu chuyện thương tâm của người đàn bà này. Vy xúc động thấy thương cho người phụ nữ đang bị chấn động thần kinh này.

- Như Hảo? Hảo ơi, em ở đâu? Như Hảo, Như Hảo!

Tiếng gọi của ai đó vang lên thanh thoát trong rừng vắng thênh thang. Vy xoay nhìn lại nơi phát ra tiếng gọi, và Nguyễn cũng xuất hiện ngay lúc đó. Anh vô cùng bất ngờ khi có mặt của Thúy Vy chốn này.

Nguyễn thật sự lúng túng giữa hai người phụ nữ, anh nhìn Vy với ánh mắt thật sâu lắng:

- Em có việc gì ra đây vậy, Thúy Vy?

Nhìn Nguyễn một thoáng, cô đáp:

- Em chỉ đi dạo một chút cho khuây khỏa thôi, anh ạ.

Nguyễn khỏa lấp:

- Hèn gì! Khi nãy tìm em, anh không gặp. Thì ra đi ra nơi đây dạo chơi.

Vy hỏi lại anh:

- Việc gì, có quan trọng không, anh Nguyễn?

Anh lắc đầu nói:

- Không có gì. Định nhờ em kiểm tra lại dàn ươm anh thôi.

Nguyễn nhìn sang Như Hảo, giọng anh thật trầm âm:

- Sao em lại ra đây sớm vậy?

Ánh mắt Hảo buồn buồn nhìn ra rừng cây bạt ngàn nói:

- Em không thích ở nhà. Em chỉ thích chốn núi rừng vắng lặng này hơn. Anh đừng lo cho em như thế. Em chẳng phải là trẻ con đâu.

Đặt đôi bàn tay vào chiếc xe lăn, anh khẽ nói:

- Trời hãy còn sương, anh đưa em vào nhà.

Hảo lắc đầu:

- Anh hãy cho em ở lại đây giây lát nữa, em không muốn xa chốn này.

Anh năn nỉ Hảo, giọng ấm áp:

- Nghe lời anh đi, khi khác trời trong sáng, em hãy đi chơi.

Người đàn bà mím môi thỉnh thoảng đưa mắt nhìn Vy trong ánh mắt, sâu lắng, buồn vương.

Nguyễn nhẹ đẩy chiếc xe lăn, anh lên tiếng nhắc nhở với Vy:

- Em về trạm đi Thúy Vy anh sẽ bàn việc với em sau nghe. Em ở nơi này một mình nguy hiểm lắm, không tốt đâu nhé. Nghe lời anh.

Cô khẽ gật đầu:

- Vâng, em sẽ về gặp anh.

Vy nhìn theo Nguyên bên chiếc xe lăn cùng người đàn bà, cô không nguôi thắc mắc nghĩ ngợi.

Rồi cô lắc đầu chắc lưỡi. Có lẽ người đàn bà ấy là một người công nhân nơi núi rừng này? Là người phụ việc với anh cũng nên?

Nhưng thái độ của anh khi gặp người phụ nữ rất khác lạ, cả trong lời nói cũng không tự nhiên cho lắm. Phải chăng giữa Nguyên và người phụ ấy có mối hệ thế nào đó? Cô thật không hiểu được?

Nguyên cùng Vy đến khu đồi nhỏ, đêm nay ánh trăng thật sáng đẹp tuyệt vời. Nguyên không thôi thắc mắc trong lòng, chẳng hiểu cô bé Thúy Vy đang bày trò gì cùng anh nữa đây? Cô luôn gây cho anh sự nghi ngờ ngạc nhiên không ít.

Khẽ buông cánh tay anh ra, Vy lên giọng nói:

- Anh ngồi xuống đi. Em có điều này thật bất ngờ cho anh đây.

Nắm bàn tay cô, anh lấy đà ngồi xuống, chột hỏi:

- Em định làm trò gì nữa đây, cô bé?

Vy chớp mắt nhìn anh, mỉm cười:

- Trí Nguyên! Em trông anh hôm nay đẹp lắm đấy. Ngoài cả sức tưởng tượng của em đó nha:

Nguyên phì cười:

- Em định chọc phá anh nữa phải không? Đêm khuya thế này em không sợ ma nhát sao lại đưa anh đến đây chứ?

Cô chột xoay nhìn lại phía sau rồi nói với anh:

- Định hù dọa em đấy à? Em không sợ đâu, ma nào dám nhát em hả?

Nguyên cười vang trêu người yêu:

- Nhát như thỏ mà làm bộ nói tài. Cho em biết nha, thật sự ở đây nhiều ma lắm đấy.

Cô biu môi lém lỉnh:

- Nhưng em đã nói, chẳng ma nào dám nhát em hết.

Bẹo vào má người yêu, anh khẽ khàng trêu Vy:

- Chỉ tại có anh bên em phải không?

Cô liếc nhẹ anh:

- Đừng chế nhạo em. Xem nè, em sẽ một mình đi xuống con suối đó cho anh xem.

Nguyên nắm tay người yêu kéo ghì lại, anh cười đứng lên kề bên Vy, âu yếm nói:

- Em giận anh hả? Anh biết rồi. Thúy Vy của anh chẳng sợ ma bao giờ. Đúng không em?

Cô ngúng nguẩy:

- Người gì kỳ ghê, cứ gheo người ta hoài.

- Anh chỉ trêu em cho vui thôi mà.

Vy vội ấn Nguyên ngồi xuống thảm cỏ, giọng cô cất lên thật ngọt ngào:

- Trí Nguyên! Anh nhắm mắt lại đi.

Giọng anh cũng thật ấm hỏi lại:

- Chi vậy em?

Cô cong môi dăm dăng:

- Bí mật, không thể tiết lộ được.

Anh nheo mắt cười:

- Nhắm đến bao giờ hả em yêu?

Cô nhanh miệng:

- Đến khi nào em cho phép... Có bằng lòng không thì nói?

Anh cụng đầu vào cô khẽ giọng:

- Thôi được, nghe lời em, anh nhắm mắt rồi đây.

Vy lại gắt giọng dọa:

- Nhớ không được ăn gian đó nhé. Khi nào em bảo mở mắt mới được mở nghe chưa?

Nếu không tuân lệnh sẽ bị phạt.

Anh lại trêu Vy:

- Một cái hôn phải không em?

Cô hờn dỗi nói:

- Anh thế đó hả? Lôi thôi đừng có trách em ghen...

Nguyên chỉ cười khì rồi nhắm mắt lại ngay sau đó.

Anh nhắm mắt chờ đợi không biết Vy định làm gì đây, giữa đêm trăng nơi khu đời vắng này? Cô có vẻ bí mật quá, anh không đoán nổi.

Sắp xếp bày tất cả ra trên thảm cỏ, tiếng Vy thoát ra, Nguyên đã bừng mở mắt. Trước mắt anh là những cây nến lung linh chiếu sáng dưới ánh trăng lấp lánh.

Chiếc bánh sinh nhật đập vào mắt Nguyên, anh vội hỏi.

- Hôm nay là ngày gì vậy em?

Vy khẽ ngồi xuống bên người yêu. Cô nhìn vào những ánh nến lung linh nhỏ giọng nói:

- Là ngày sinh nhật của anh đấy. Trí Nguyên!

Anh nhìn Vy dăm dăm:

- Sinh nhật của anh? - Rồi anh lại chặc lưỡi - Anh thật là ngớ ngẩn, đến ngày vui nhất của mình mà anh vẫn không nhớ.

Cô chột hỏi anh:

- Thế anh có vui không, Nguyên?

Anh thật sự xúc động trước chân tình của Vy. Giọng anh trầm ấm:

- Anh nhớ rồi, Vy ạ! Ngày này ba mươi mấy năm về trước, anh là một đứa bé đã chào đời.

Vy hướng mắt nhìn anh sâu lắng:

- Nguyên ơi! Chỉ vì say mê công việc mà anh đã quên mất ngày ấy.

Anh siết bờ vai người yêu, âu yếm:

- Vy nè! Sao em biết hôm nay là sinh nhật của anh?

Tựa cằm vào vai anh, cô khẽ khàng:

- Yêu anh, em còn nhớ cả những sở thích của anh nữa kìa. Nói chi là ngày sinh nhật của anh.

Nguyên nghe lòng dâng đầy xúc động, anh say đắm nhìn Vy, cất giọng êm êm.

- Vy ơi! Anh yêu em vô cùng. Anh không bao giờ quên được những tình cảm em dành cho anh.

Thúy Vy xúc động, cô khẽ nhóng người lên, áp đôi môi mình vào môi anh hôn nhẹ như mừng sinh nhật của Nguyên.

Anh chột ôm chầm lấy Vy, bờ môi anh đa tình quỳn rũ cuốn lấy cô. Nụ hôn dài bất tận như nuốt trọn bờ môi thơm của cô giữa rừng đêm trên đồi vắng.

Vy cơ hồ như nghẹt thở, cô đắm nhẹ vào vai anh. Rồi môi Vy trong đam mê tột đỉnh. Nguyên cô dần nén cơn thèm khát như đang dâng tràn. Anh nghe lòng hối hận, rói rít xin lỗi Vy.

- Thúy Vy! Anh xin lỗi. Anh đã không phải. Có đau lắm không em?

Vy đẩy nhẹ anh ra; xoay người nhìn nơi khác, không thèm trả lời anh.

Nguyên vẫn tiếp tục năn nỉ:

- Đừng giận anh, Thúy Vy. Anh biết lỗi rồi mà, cũng tại em quá dễ yêu nên anh không thể dằn lòng được. Tha lỗi cho anh.

Cô liếc anh rõ dài:

- Ghét anh dễ sợ. Tham lam vô cùng.

Anh nhìn ánh nến lung linh, hỏi cô:

- Chiếc bánh đẹp quá, anh nhỉ?

Cô cười dâm dăng:

- Anh biết. Em đã bỏ công suốt một ngày hôm qua làm chiếc bánh sinh nhật này tặng cho anh đấy nhé. Sinh nhật thứ ba mươi chín của anh phải không Nguyên?

Nguyên lại xúc động trước tình cảm của người yêu dành cho anh khi bày tỏ những lời nói vừa rồi. Nguyên càng yêu Vy nhiều hơn.

Anh yêu Vy, nhưng lòng luôn day dứt về một điều thâm kín lâu nay anh không thể nói ra được.

Cô khẽ lay vai anh hỏi:

- Anh đang nghĩ gì vậy hả Nguyên?

Anh vội lắc đầu lảng tránh:

- À, đâu có gì!

Vy lại nhắc nhở:

- Anh thổi nến đi, rồi cắt bánh ra, thưởng thức xem em làm có ngon không đấy!

Anh cười, nựng yêu vào má Vy:

- Dĩ nhiên là ngon rồi, nhất là bánh sinh nhật em dành tặng cho anh.

Cô liếc anh, nói:

- Anh lại trêu em nữa rồi đấy.

- Chưa ăn làm sao biết ngon chứ hả?

Nguyên cắt bánh để vào đĩa, anh cười nheo mắt với người yêu:

- Xong rồi đó em yêu. Thưởng thức đi em yêu. Gặp ma hay gì mà em mãi mê như thế, Thúy Vy?

Vy lắc đầu nói với anh:

- Không phải đâu anh, em đang, nhớ đến người phụ nữ gặp hôm nào chiếc xe lăn bên đồi. Người ấy là ai vậy anh?

Hai tay đan vào nhau, Nguyên chặn lấy bờ môi im lặng.

Nhìn anh một thoáng, Vy lên tiếng nói tiếp với anh:

- Dường như tâm trí của người phụ nữ ấy không bình thường, Nguyên ạ. Đôi lúc ánh mắt chị buồn xa vắng, rồi có lúc vô hồn đáng sợ. Có lẽ đang bị chấn động do một nỗi khổ đau nào đó, cứ mãi dằn vặt con người ấy khôn nguôi.

Nguyên thở dài buông lời:

- Cô ấy đã không may trong cuộc sống, Vy ạ.

Vy nhìn anh hỏi:

- Người phụ nữ ấy là bà con của anh?

Anh nhẹ gật đầu, khóa lấp.

- Vâng. Cô ấy là em gái của anh. Sau lần hỏa hoạn cháy rừng, cô ấy kinh hoàng và chấn động thần kinh như thế, Vy ạ.

Cúi đầu thấp, Vy khẽ giọng:

- Anh Nguyên! Em nhắc đến nỗi bất hạnh của em gái anh, đã làm cho anh buồn phải không?

Anh khẽ nói với Vy giọng ngậm ngùi:

- Có buồn thì chuyện cũng đã xảy ra rồi. Chỉ tội cho em gái của anh là lúc tỉnh, lúc mất trí.

Vy rụt cổ, cười:

- Đừng khéo nịnh, năn nỉ để được lòng em rồi ra tay hành hạ chứ gì?

Anh nhăn mặt:

- Em nói, anh không vũ phu thế đâu em yêu. Hãy nhìn anh bằng ánh mắt khác đi cô bé. Đừng làm anh khổ nữa. Vy ơi! Anh yêu em mà.

Xỉ vào trán anh, cô lém lỉnh:

- Chúa xạo! Em không yêu anh đâu.

Nguyên khẽ hôn vào ánh mắt sáng của người yêu thật nồng nàn.

Vy phụng phịu nói:

- Anh chỉ toàn xỉ gạt người ta không né. Tham lam không ai hơn.

Nguyên choàng tay ôm vai Vy:

- Khuya lắm rồi, mình về thôi em.

Vy nhìn ánh trăng đã nhô cao, khẽ gật đầu cùng anh:

- Vâng. Mình về thôi anh.

Vy ngả hẳn trong vòng tay của Nguyên anh ôm sát người cô như để truyền hơi ấm giữa màn đêm sương nhẹ rơi.

Nghiêng đầu vào bờ vai của Nguyên, cô nghe hơi ấm lan tỏa toàn thân.

Ánh trăng sáng hòa cùng những ánh sao lấp lánh của bầu trời chiếu sáng vào tình yêu của Nguyên và Vy.

Họ đang đắm say trong niềm hạnh phúc, đâu biết rằng lúc ấy có một chiếc bóng cô đơn trên chiếc xe lăn đã lặng lẽ rời khỏi chân ấy trong ánh mắt buồn xa xăm.

Vy khẽ kéo lại chiếc áo khoác cho kín người, rồi nhìn Nguyên khẽ nói:

- Trời lạnh quá, anh nhi! Em muốn rét run lên vậy.

Nguyên nhìn quanh khu đồi toàn một màu trắng mờ mờ của sương rơi phủ xuống hàng thông xanh mượt.

Sương nhiều quá phải không em? Đà Lạt chuyển mình vào xuân càng thêm rét vô cùng.

Nguyên đưa mắt nhìn xa xăm, lòng anh nghe băng khuâng. Thấm thoát tình yêu nơi anh dành cho Vy đã hơn một năm trôi qua, biết bao là kỷ niệm vui buồn cùng Vy không thể nào phai nhòa được trong anh.

- Anh Nguyên!

Cái lay vai của Vy làm cho anh thức tỉnh, anh ngược nhìn cô cười khẽ:

- Em gọi anh gì hả?

Cô bĩu môi trêu Nguyên:

- Em không thể ngờ được cái “Lão khó ưa” này hôm nay dám cả gan bỏ cả việc để đưa người yêu đi chơi đó nhé.

Anh cười trêu lại Vy:

- Đã hứa với em, dù thế nào anh cũng phải giữ đúng lời hứa, nếu không đúng lời, e rằng em sẽ khóc, lúc ấy công việc cũng không thể buộc anh làm việc được trôi chảy. Đúng thế không cô bé? Anh sợ người yêu anh giận lắm, lúc ấy khu rừng của anh trông sẽ lác đác sương rơi. Nơi ánh mắt em buồn thì lòng anh càng đau khổ hơn.

Cô dậm dẳng:

- Ủ... anh lại chế nhạo em nữa hả, Nguyên?

Anh cười giả lả:

- Đâu có. Anh nói thật lòng thôi. Đừng giận anh.

Vy im lặng đi bên anh một thoáng xa, cô lên tiếng:

- Trí Nguyên! Có thể vài hôm nữa em sẽ phải về quê thăm gia đình ba mẹ, em lại phải xa anh.

Nguyên trầm giọng hỏi:

- Có việc gì, khẩn cấp không em?

Vy lắc đầu bùi ngùi:

- Ba mẹ ở nhà thúc hỏi em về thăm nhà, vì đã quá lâu em không gặp lại họ.

Nguyên nhìn Vy đăm đăm, giây lát anh hỏi cô:

- Bao giờ em trở lại với rừng?

Khẽ chớp hàng mi, Vy khẽ giọng đáp lời anh:

- Có lẽ một tuần lễ rồi em sẽ đến với anh thôi. Em phải về, hiện giờ ba mẹ nhớ em nhiều lắm. Đã lâu rồi không về nhà, em cũng nhớ ba mẹ và cả chị Thúy Ngà cùng anh Thu Nghi nữa.

Anh chợt buồn giọng nói:

- Thúy Vy! Xa em, thời gian đối với anh dài vô tận. Anh chỉ ngại vì một lý do nào đó, em lại quên nơi này và sẽ không bao giờ đến với anh nữa, Vy ạ.

Vy cúi xuống, ánh mắt cô chớp nhẹ. Thời gian như đọng lại, sâu lắng ở cõi lòng Vy, sau câu nói của Nguyên. Anh yêu cô đến thế ư? Anh đã sợ cô không còn hiện hữu bên anh, sau lần về thăm quê này phải không, Nguyên?

Cô chợt nhìn anh, ánh mắt ấy làm cô xao động. Chính ánh mắt ấy ngày nào đã từng làm cô hoảng sợ.

Nhưng bây giờ thì khỏe hẳn, buồn vương làm cho con tim bé nhỏ của Vy rung động nhiều hơn nữa.

Không nén lòng được trước ánh mắt của Vy anh cúi xuống hôn vào bờ môi cô trong say đắm. Anh khẽ hỏi:

- Thúy Vy! Em có nghe anh nói gì không? Tại sao không trả lời anh?

Áp đôi bàn tay vào má anh, Vy ngọt ngào:

- Trí Nguyên! Cho dù ba mẹ em hay bất cứ ai khác ngăn cản không cho em bước chân đến khu rừng này, chắc chắn là không bao giờ em đồng ý. Như thế anh đã hiểu được lòng em, hiểu được tình yêu nơi em không, Trí Nguyên?

Em chỉ yêu mình anh thôi. Em không thể rời bỏ rừng, không thể rời bỏ người em yêu bao giờ.

Hôn nhẹ vào gáy Vy, anh nói:

- Vâng, anh hiểu. Em yêu anh thật tình, phải không Vy? Em đã không ngần ngại đặt chân đến nơi đây giúp anh trong công việc trồng rừng và ban cho anh một tình yêu không hề gian dối.

- Anh yêu em nhiều lắm, Thúy Vy.

Cô nhẹ gật đầu:

- Vâng. Em cũng yêu anh, Trí Nguyên.

Anh nắng chiều đã tắt hẳn, màu trời sẫm lại, lần vào tối. Vy nhẹ rời chiếc ghế bước đến cửa sổ nhìn xuống đường.

Gió hắt vào nghe lạnh lạnh, Vy nhớ Trí Nguyên vô cùng. Đêm Noel mọi người đang nhộn nhịp đi lễ nhà thờ thế mà anh và cô chẳng thể cùng đi chơi bên nhau.

Thời gian cứ mãi vận hành, không ngừng. Một năm qua với bao ước vọng hạnh phúc đến với Vy, cô bây giờ đã chín chắn, biết mộng mơ từ khi có Nguyên bên cạnh. Nguyên luôn cho cô là bé con, hay bướng bỉnh thích làm nũng giận hờn. Nhưng lại thật đáng yêu với riêng anh.

Tình yêu của hai người theo thời gian càng thêm nồng cháy. Nguyên nghiêm nghị lạnh lùng hay la hét cô, nhưng trái lại, những tính cách đó đã làm cô tò mò tìm hiểu để dần dần yêu anh lúc nào không hay biết.

Vy rất thích làm cho anh đau khổ, mỗi lần như thế cô nhận ra ở gương mặt anh càng đáng yêu hơn. Nhất là lúc anh nhăn nhó. Nhưng có lúc nó lại ẩn hiện nét u buồn, làm lòng cô rung động.

Đôi khi Nguyên giận cô cả tuần không thèm nói chuyện đến, không cần đến, không cần nhìn đến cô. Những lúc ấy, cô nhớ anh da diết, đến phát khóc thầm mỗi đêm về.

Thế nhưng sự dần nét xa cách đã làm Nguyên không cưỡng lại được nỗi nhớ Vy, anh lại tìm đến làm hòa với cô. Chỉ chờ có thế, cô ngã vào lòng tay anh khóc òa và không ngớt xin lỗi.

Nhìn lên bầu trời đầy sao, cô nhớ anh. Có lẽ giờ này anh đang hướng mắt về chốn xa xôi này nhớ về cô. Đã một tuần trôi qua còn gì, cô chưa thể rời xa ba mẹ đến bên anh. Vy cứ mãi ngẩn ngơ ngẫm nghĩ nhớ anh vô cùng.

Nhìn ông già Noel rồi nhìn chiếc đồng hồ treo tường. Vy biết giờ này nơi thánh đường thật đông vui, nhưng cô không muốn đến đó vì không có Nguyên đi cùng.

Tiếng gõ cửa phòng vang lên làm Vy giật mình.

- Thúy Vy! Mẹ vào được chứ?

Vy mỉm cười khi nghe lời mẹ hỏi. Không thấy Vy xuống nhà dưới, nên mẹ cô lên tìm. Mẹ thương cô nhất nhà chẳng sai.

Nhẹ bước đến mở chốt cửa, Vy lên tiếng:

- Vào đi mẹ!

Bà Vinh nhìn con gái nở nụ cười hỏi:

- Con đang làm gì đó, Thúy Vy?

Ôm vai mẹ, cô nói:

- Con chẳng làm gì cả, đang ngắm nhìn người ta đi lễ.

Bà vuốt tóc con hỏi:

- Đêm nay con không đi chơi sao? Về đây chỉ biết ở miết trong phòng thôi sao hả?

- Nơi đây buồn quá, mẹ ạ. Con chỉ thích làm việc nơi đó. Càng làm việc, con càng thấy hăng say, vui hơn.

Bà nhìn Vy nở nụ cười trêu ghẹo:

- Chứ chẳng phải đã phải lòng một cậu nào đó rồi sao?

Vy vờ giận:

- Ừ, mẹ lại nói xấu con rồi.

Bà Vinh cười xí xóa:

- Con gái mới nói một tí đã giận rồi. Mau xuống dưới đi con gái. Ba con đang chờ con ăn tối đây.

Buông vai mẹ, Vy hỏi:

- Ăn gì vậy mẹ, có ngon không?

Xỉ vào trán con, bà mắng yêu:

- Nói đến ăn là hỏi đủ thứ. Con xuống dưới sẽ biết.

Cô lại tựa vào mẹ dăm dặng:

- Con chưa muốn ăn bây giờ đâu.

Bà Vinh không nói gì, chỉ nhìn bức ảnh trên bàn, bà cười khẽ, lên tiếng hỏi:

- Ảnh của ai thế con gái?

Nghe mẹ hỏi, Vy mắc cỡ hồng đôi má, vụt giăng lấy khung ảnh trên tay mẹ giấu đi.

Bà Vinh chột cười rồi lại hỏi:

- Có phải đó là bức ảnh người đã để ý, yêu con không Vy?

Vy hướng nhìn mẹ một thoáng rồi khẽ gật đầu thay lời đáp.

Bà lại nhẹ giọng hỏi tiếp:

- Con đưa ảnh cho mẹ xem nào.

Cô hôn chụt vào má mẹ, rỉ nhỏ:

- Mẹ này! Mẹ xem xong cho con những ý kiến tốt đẹp nhé!

Vuốt đầu con, bà ngọt ngào:

- Được rồi. Mẹ sẽ chiều con gái.

Nhìn bức ảnh chăm chăm dò xét, bà Vinh nở nụ cười nhìn lại đứa con gái, bà thương yêu nhất nói lên những nhận xét của bà:

- Được lắm. Có vẻ chừng chạc của một người đàn ông đầy con ạ. Nhưng qua ảnh, mẹ thấy cậu ấy không tương xứng với con, lớn tuổi hơn con nhiều phải không, Thúy Vy?

Vy chọt chum môi phụng phịu với bà Vinh:

- Mẹ nói! Đã yêu nhau, ai nghĩ đến tuổi tác bao giờ hả mẹ?

Bà Vinh cười xoa cho vừa lòng con. Bà hỏi tiếp để tìm hiểu về Nguyễn mong tìm hiểu con bà có chọn lầm phải người không tốt chăng?

Bà nhẹ lên tiếng:

- Cậu ấy quê quán ở đâu? Con quen người ta bao giờ?

Ôm vai mẹ, Vy khẽ nói:

- Anh ấy là Trí Nguyễn, là anh hai của anh Trọng Nhiên mẹ à.

Bà Vinh chọt nhìn cái gái trong vẻ sừng sốt, bà bật thốt:

- Trời ơi! Chắc mẹ phải điên lên mất Thúy Vy ơi. Hết chị Ngà của con, bây giờ đến con.

Vy lay vai mẹ, nũng nịu:

- Mẹ! Mẹ nói con không hiểu được chút gì hết. Tại sao mẹ phải điên? Tại sao hết con rồi đến chị Thúy Ngà là Sao? Mẹ nói gì con không thể hiểu được.

Bà Vinh nhìn con dịu giọng lại, rồi bà nói:

- Vy ơi! Con có biết là chị Ngà con đã yêu Trọng Nhiên, một người nhỏ hơn chị con đến bốn tuổi. Mẹ đang lo ngại lâu nay, bây giờ đến con lại yêu Trí Nguyễn, một người lớn hơn con cả chục tuổi, con biết không? Mẹ không biết có chi, cả hai chị em con lại vớ vào cả hai anh em của Nguyễn chứ?

Lúc này, Vy hết sức bất ngờ khi nghe mẹ nói ra những lời ấy. Nhưng cô cũng cố cãi lý với bà Vinh:

- Mẹ à! Chẳng quan trọng gì đâu. Bây giờ chẳng còn ai quan tâm đến chuyện hai anh em yêu hai chị em nữa. Pháp luật đâu cấm chuyện này.

- Con ơi! Nhưng không có trường hợp nào thế này cả, em lại yêu thằng anh, còn chị lại yêu thằng em. Loạn cả lên thế này?

Vy mím môi nhìn mẹ không nói:

Bà Vinh nghẹn giọng cô nói với con về tuổi tác quá chênh lệch đối với Vy:

- Con thì còn nhỏ dại quá, Vy ạ. Còn Trí Nguyên đã già dặn tuổi đời, mẹ e rằng không hòa hợp.

Vy chột cái lý:

- Mẹ à! Con nghĩ tình yêu không ai có thể tính bằng tuổi tác cả đâu.

Bà Vinh lắc đầu vừa nhìn con nghiêm giọng nói:

- Thúy Vy! Nhưng, mà... mẹ không cho phép con được tiếp tục tình yêu với Trí Nguyên, Nguyên quá lớn so với con, con phải hiểu điều đó, không tương xứng đâu con ạ.

Vy bướng bỉnh:

- Tại sao mẹ lại cấm đoán con? Trong khi chị Thúy Nga cũng chênh lệch với tuổi Trọng Nhiên mà mẹ lại đồng ý?

Bà phân tích:

- Mẹ tin vào sự chín chắn của Thúy Nga, chị con đã lớn tuổi và hiểu mình đang làm gì. Vả lại, tuổi Nga và Nhiên chẳng chênh lệch bao nhiêu, có thể thông cảm và hiểu nhau được, còn con tuổi còn quá trẻ, còn non dại, con lấy một người đàn ông không đồng quan điểm dễ dàng đi đến đổ vỡ hạnh phúc gia đình.

Vy vẫn cố lý giải:

- Nhưng con tin rằng chuyện ấy không bao giờ có giữa con và Nguyên. Con hiểu anh ấy mẹ ạ. Người đàn ông hiểu biết, mạnh mẽ như anh ấy sẽ là chỗ dựa vững chắc cho con sau này.

Bà lắc đầu nghiêm nét mặt:

- Mẹ nhất định không tán thành ý kiến của con đâu Thúy Vy. Con nhớ lấy, mẹ xuống nhà với ba con đây. Con cũng nên xuống phòng ăn, ba con đang chờ con đấy.

Nói rồi, bà bước xuống lầu, còn lại một mình Vy trong phòng, Vy nghe lòng buồn vô tận.

Mẹ nói cũng có phần đúng, nhưng Vy hiểu rõ lòng mình sẽ chẳng bao giờ quên Nguyên được. Cũng như không bao giờ tình yêu của hai người sẽ tan nhanh bởi chênh lệch tuổi tác như mẹ cô đã nói.

Nguyên ơi! Em không bao giờ chấp nhận nghe theo lời mẹ. Em sẽ dẹp bỏ tất cả để đến với tình yêu anh dành cho em. Mãi mãi chúng mình sống gần bên nhau, nhất định là như thế phải không anh?

Ngà nhìn em gái mà ánh mắt buồn bã, Cô không thể hiểu nổi Thúy Vy sao lại yêu một người như Nguyên, đã hơn nữa đời người, mà chẳng có một mái ấm gia đình.

Sống gần hết một kiếp người mới thấy được tình yêu nơi Thúy Vy ư? Có thật đúng như thế hay còn một lý do nào khác.

Ngà lắc đầu thấy khó xử trước em gái, một con bé quá ngu ngơ dại khờ, vừa tốt nghiệp Đại học đã vương vào mối tình lãng mạn với một người đàn ông.

Mà đó có phải là tình yêu không. Ngà không thể rõ tình cảm giữa em mình và người đàn ông ấy.

Có khi nào đó lại là sự ngộ nhận, lầm tưởng tình yêu của một cô gái non trẻ đang choáng ngợp trước sự trải nghiệm chín chắn của một người đàn ông như Nguyên?

Ngà lại đưa mắt nhìn em gái thật lâu, rồi giây lát cất giọng khẽ hỏi Vy:

- Thúy Vy! Em đã yêu Trí Nguyên từ bao giờ?

Vy nhìn chị, dè dặt:

- Tình yêu của em và Trí Nguyên đến từ bao giờ em cũng không rõ. Nhưng em tin chắc rằng đó là tình yêu chân thật Nguyên dành cho em. Không hề có sự gian dối.

Ngà nén tiếng thở dài, nhìn em buông giọng:

- Chị không thể ngờ em lại yêu Trí Nguyên.

Vy khẽ cười, nhẹ giọng:

- Tình yêu đến thì ai có thể ngờ được. Cũng như việc chị yêu anh Nhiên có ai đoán được đâu.

Ngà cười buồn:

- Chị cũng không ngờ trong tận cùng sâu thẳm của ý chị. Chị đã đáp lại tình yêu của Trọng Nhiên, dù từ trước đến giờ, chị luôn xem Nhiên như Thu Nghi, nhưng tình cảm Trọng Nhiên dành cho chị, buộc chị phải suy nghĩ không ít Vy ạ. Từ lâu chị phân vân khó xử về vấn đề Nhiên nhỏ tuổi hơn mình.

Vy chớp nhẹ đôi mắt, buông giọng:

- Chị cũng cảm nhận được là tình yêu không phân biệt tuổi tác, chị đã từng lo nghĩ, nhưng yêu thì vẫn cứ yêu, cứ dấn vào dù biết rằng có bao nhiêu là khó khăn trắc trở?

Ngừng một thoáng, Thúy Vy nhìn chị nói tiếp:

- Nhưng chị lại được mẹ chấp nhận đồng ý cho chị và anh Nhiên tiến đến hôn nhân.

Ngà cười buồn trước lời nói của Vy:

- Vy à, không dễ dàng như em vừa nói. Ba mẹ suy nghĩ, phân tích thiệt hơn trước tình cảm của chị và Nhiên. Dù sao chị cũng đã chứng chạc hơn em, sự chênh lệch giữa chị và Nhiên có thể thông cảm cho nhau. Lý do đó mà ba mẹ mới ưng thuận chấp nhận.

Vy cong môi bướng bỉnh:

- Như thế là quá bất công đối với em. Em đã nói với mẹ và cả chị, tình yêu không ranh giới, không phân biệt tuổi tác bao giờ hết.

Siết nhẹ bờ vai em, Ngà khẽ giọng:

- Vy ơi! Đó là quan điểm của mẹ đối với em. Em còn ngây dại, bông bột, chỉ sợ khổ về sau thôi.

Cô gay gắt với chị:

- Em biết, tất cả mọi người ai cũng cho rằng mình đúng hết, chỉ có, con Thúy Vy này

là sai thôi.

Ngà lại ngọt ngào khuyên em gái:

- Thúy Vy! Em đừng gay gắt với chị như thế. Đó là ý nghĩa của mẹ, còn với chị không bao giờ ngăn cản tình yêu của em đối với Nguyên. Chị đang trông hoàn cảnh của em, nên chị hiểu rõ. Xét ra tình cảm giữa chị và em không có gì quan trọng đâu Thúy Vy.

- Chị nghĩ thế còn mẹ có bao giờ hiểu cho nỗi buồn của em đâu.

Ngà nhìn em thật lâu rồi nói lên suy nghĩ của mình:

- Thúy Vy! Đó là điều em cần phải suy nghĩ lại. Chị chỉ ngại là có thể đó tình cảm nhất thời bông bột của một cô gái trẻ như em quá ngưỡng mộ một người đàn ông có những cá tính tốt vượt hẳn hơn những người khác mà cho đó là tình yêu. Chị sợ rồi đây giữa em và Trí Nguyên sẽ không đồng quan điểm khi sống bên nhau trong tình nghĩa trăm năm.

Vy chột xoáy nhìn vào ánh mắt của chị mình, giọng cô hỏi và gay gắt phản đối lại lời Ngà vừa nói:

- Thì ra chị nói để cho em vừa lòng rồi sau đó ý nghĩa của chị và mẹ vẫn là một chị Ngà à, bây giờ chị đừng bao giờ xen vào tình yêu của em và Nguyên nữa.

Chị hãy luôn bảo vệ tình yêu của chị. Em biết rõ lòng mình, em không bao giờ bông bột. Em yêu Nguyên và Nguyên cũng yêu em bằng tình yêu chân thật, hiểu rất rõ về nhau.

Ngà lắc đầu nhìn em gái, nhỏ giọng:

- Chị ngại tuổi em quá non dại sẽ chẳng hòa nhập được với người đàn ông lớn tuổi hơn em quá nhiều thôi.

Vy vẫn cãi lý:

- Tại sao chị không nghĩ điều đó cho chính cá nhân chị kia chứ? Nói thật cùng chị, có đôi lúc cái rào chắn về tuổi tác em cũng đã suy nghĩ đến. Nhưng khi yêu Nguyễn, em thấy cái rào chắn ngăn về tuổi tác ấy đã không còn quan trọng, không còn nữa trong tim em. Bây giờ không có sự cách biệt nào nữa cả trong ý nghĩ của em và anh ấy.

Ngà im lặng không đáp. Trong đôi mắt cô chợt hiện lên những nét buồn sâu lắng của lòng người.

Vy nói đúng, ngày nào trong mắt cô vẫn hiện hữu hình ảnh của kỷ niệm về Văn, cô chẳng còn rung động trước một con người đàn ông nào khác ngoài Văn.

Đề rồi tình yêu chợt đến giữa cô và Nhiên tự bao giờ đã xóa nhòa mờ đi hình bóng của kỷ niệm. Cô cũng không còn xem tình đầu xa xưa là quan trọng nữa. Và chính con tim đã không có sự cách biệt về tuổi tác, cô lớn hơn Trọng Nhiên là gì?

Cũng chính vì tình yêu, Ngà đã quên hết những buổi hẹn hò bên Văn, âu yếm bên bờ môi hôn cuồng nhiệt mê đắm của Văn ngày nào.

Ngà cứ ngỡ mối tình đầu với Văn là vĩnh hằng đẹp nhất không thể phai. Ngà đã quên... quên đi cái chết gần kề ngày cưới, thế đấy! Bây giờ thì đã không còn nữa, khó được chấp nhận theo thời gian trôi qua, nó đã xoay chuyển và đem đến tình yêu, hạnh phúc. Đã đưa Trọng Nhiên đến với Ngà trong tình yêu bao lâu của hai người.

Ngà đã quên một tình yêu đầu thật đẹp với Văn, đã có với Văn lẽ nói linh đình và biết bao kỷ niệm buồn vui, hờn giận. Thế mà Ngà đã vượt qua tất cả để đến hôn nhân với Nhiên.

Còn với Vy tình yêu ban đầu còn đẹp hơn Ngà, thử hỏi làm sao Vy không bảo vệ, làm sao Vy có thể quên Nguyễn nhanh chóng theo lời cấm đoán của mẹ.

Ngà cảm thấy mình quá ích kỷ với em gái. Có phải chẳng vì hai chị em yêu lấy hai anh em là một điều nghịch lý? Có phải cô ngăn cản tình yêu của Vy và Nguyễn để bảo vệ tình yêu của mình và Nhiên? Và Thúy Vy đã có ý nghĩ đó cho chính cô rồi sao? Có lẽ cô đã sai lầm.

Ngà lắc đầu thờ dãi trước lời nói của em gái mình. Cô cũng không biết phải nói gì đây cho em gái hiểu cô nhiều hơn?